

НІНА

То був звичайний суботній вечір. Під звичайним я не маю на увазі традиційний американський вечір. Не було ні посиденьок із сусідами, ні походу в кіно. Нічого, що я робила в дитинстві. То був один із таких вечорів, які вже стали звичними для нас відтоді, як Кірк продав свою компанію з розробки програмного забезпечення і ми приєдналися до світу заможних. Дуже заможних людей.

Непристойно заможних, як сказала колись моя найкраща подруга дитинства Джулі. Звісно, ті слова були не про нас, вони були про Мелані — іншу нашу подругу, яка після того, як придбала собі діамантовий *Rolex* із нагоди Дня матері, якось на одній із вечірок безцеремонно зауважила, що зроблені її дітьми гончарні вироби «порівняно з ними *ніщо*».

— Вона могла б увесь рік годувати табір для єврейських біженців замість того, щоб купувати той годинник, — поскаржилася Джулі після того, як усі гості розійшлися. — Вона просто безсоромна.

Я кивнула на знак згоди, намагаючись сховати свій *Cartier* за стійкою нашої кухні *marble island*, подумки перекожуючи себе в тому, що мій годинник, як і моє життя, порівняно з її *ніщо*. По-перше, то була не моя примха придбати той годинник. Кірк подарував мені його з нагоди п'ятнадцятої річниці нашого весілля. А по-друге, мені завжди подобалися подарунки й листівки, які робив наш син Фінч, коли був маленьким. Я сумую за тими часами.

І що найважливіше, я не пам'ятаю, щоб колись хизувалася нашим достатком. Мені стало ніяково. Зрештою, Джулі

не докоряла мені за нашу заможність. Вона не знала про наші точні статки, а проте мала уявлення, особливо після того, як допомогла мені, бо Кірк не зміг через зайнятість на роботі, обрати будинок на бульварі Бель-Мід, де ми й мешкаємо тепер. Разом зі своїм чоловіком і дівчатками вони стали частими гостями нашого будиночка на озері та будинку на острові Нантакет. До того ж їй ще й діставалися мої дизайнерські речі, що були в чудовому стані.

Іноді Джулі запрошувала Кірка, та не задля того, щоб похизуватись, як Мелані, а щоб дізнатися, чим живе еліта. Мій чоловік, уродженець Невілія в четвертому поколінні, народжений у сорочці, зростав серед тих, хто навчається в приватних школах та входить до заміських клубів, тому він не з чуток знав, як воно — бути снобом. Цей досвід він здобув задовго до того, як став непристойно багатим. Інакше кажучи, Кірк походив із «гарної родини». Таке важке для розуміння визначення, якого ніколи не озвучували, але всі знали, що саме воно було певним символом належності до аристократії, символом вихованості та витонченого смаку. Одне слово, він був Браунінгом.

Моє дівоче прізвище Сільвер не мало такого високого статусу навіть за мірками Бристоля — містечка на кордоні між штатами Теннессі та Вірджинія, у якому я виросла і в якому досі мешкала Джулі. Наша родина не належала до робочого класу. Мій тато писав статті для газети *Bristol Herald Courier*, а мама працювала вчителькою початкових класів. Ми, безперечно, належали до середнього класу, і наше уявлення про заможне життя обмежувалося десертом у вишуканому ресторані. Озираючись у минуле, я запитую себе, чи могло б це якось пояснити занепокоєння моєї мами щодо грошей. Не те щоб вона заздрила заможним, але вона завжди легко могла сказати, хто має гроші, а хто ні, хто економить, а хто живе певідповідно до своїх статків. І знову ж таки, моя мама могла розповісти майже все про кожного мешканця Бристоля. Ні, вона не була пліткаркою — принаймні не однією з тих підлих. Просто їй подобалося те, як інші ведуть свій бізнес, їхній достаток і здоров'я, їхні політичні та релігійні погляди.

Так уже сталося, що мій тато — юдей, а мама — методистка. «Живи сам та іншим жити не заважай», — саме так звучав їхній лозунг, який ми з моїм братом Максом теж успадкували. Ми увібрали в себе найкращі традиції цих двох релігій. Приміром, ми вірили в Санта-Клауса і святкували Седер, однак не вірили в почуття провини, яке сповідують юдеї, та Судний день, у який вірять християни. Для Макса, чия сексуальна орієнтація визначилася під час навчання в коледжі, така віра була зручною. Вибір брата батьків навіть не збентежив. Здавалося, що вони дужче переймалися через гроші Кірка, ніж сексуальну орієнтацію мого брата. Принаймні так було на початку наших стосунків. Мою маму засмучував той факт, що я не планувала повертатися до Тедді — хлопця, з яким зустрічалася в старших класах і якого вона просто обожнювала. Іноді я почувалася меншовартісною. Мені здавалося, що її непокоїло те, що Браунінги могли якось зверхньо ставитися до мене та моєї родини.

Щиро кажучи, дівчина з Бристоля з єврейським корінням та братом-геєм, у якої, імовірно, немає трастового фонду, не була першою в переліку наречених для їхнього єдиного сина. Дідько, я, напевне, і в його переліку не була першою. Та що я можу сказати? Він усе одно обрав мене. Я завжди переконувала себе в тому, що він покохав мене за мою особистість — за те, ким я була, — адже саме за це я покохала його. Та останні кілька років я чимало думала про нас і про те, що поєднало нас, коли ми ще навчалися в коледжі.

Мушу зізнатися, що, коли йшлося про наші стосунки, Кірк частенько згадував про мою зовнішність. А якщо чесно, то завжди. Тож було б наївно думати, що моя зовнішність не вплинула на його рішення обрати мене, адже глибоко в серці я знала, що його походження частково вплинуло на моє рішення.

Я всією душею не хотіла визнавати цього, проте того суботнього вечора, коли ми з Кірком прямували на *Uber* до готелю *Hermitage* на вже п'яте за рік урочисте святкування, ті думки не покидали мене.

Ми стали однією з *тих* пар. Пам'ятаю, як, сидячи на задньому сидінні того «Лінкольн таун-кару», я подумала, що ми

перетворилися на одне з тих подружжів, які одягаються в смокінги від «Армані» та сукні від «Діор» і майже не розмовляють. Щось було не так у наших стосунках. Може, гроші? Невже Кірк забагато думав про них? Невже я якимось чином втратила себе, відколи Фінч подорослішав? Невже я почала менше часу приділяти йому й більше витратити на доброчинність?

Я рантом пригадала слова, які нещодавно почула від тата:

— Чому ви з друзями просто не пропустите ті благодійні вечори та не віддасте всі гроші на доброчинність?

Мама підтримала його, сказавши, що «засукавши рукава, ми досягли б куди кращих результатів, аніж на всіх тих вечорах». Я почала захищатися, нагадавши їм, що теж виконувала схожу практичну роботу. Приміром, як тоді, коли щомісяця відповідала на телефонні дзвінки на лінії довіри для потенційних самогубців Нешвілія. Звісно, я не зізналася в тому, що іноді Кірк скептично ставився до такого волонтерства, наполягаючи на тому, щоб я «просто виписала чек». На його думку, грошові пожертви завжди заощаджували час.

«Кірк хороший чоловік», — подумала я, дивлячись, як він п'є бурбон із червоної пластанки. Я була занадто вибагливою до нього. До нас обох, якщо чесно.

— Ти просто фантастична, — несподівано сказав Кірк, глянувши на мене, і цим ще більше заспокоїв. — Ця сукня неймовірна.

— Дякую, любий, — тихо озвалась я.

— Вже не дочекаюся, коли зможу зняти її з тебе, — мовив він пошепки, щоб водій нічого не почув. Він звабливо глянув на мене, а потім випив іще.

Зловивши себе на думці, що він уже давненько не нив, я веміхнулася, проте змовчала й не стала просити його не налягати на випивку. Кірк не мав проблем з алкоголем, але того вечора він не пропустив жодної склянки. «От і вес», — подумала я. Безперечно, нам обом слід було перепочити від усього цього соціального життя. Менше відволікатися та більше часу приділяти одне одному. Можливо, коли Фінч восени поїде на навчання, ми зможемо все надолужити.